

у робітників, які систематично виїжджають до лісу, продуктивність праці вища на 0,3 % [7, ст.121]. Цей норматив покладений ними в основу економічної оцінки рекреаційних ресурсів лісу.

А.І. Тарасов пропонує економічну оцінку рекреаційних ресурсів лісу за ростом заробітної плати. Досліджуючи кореляційний зв'язок між лісорекреаційною активністю і заробітною платою та національним доходом він встановив, що година відпочинку одного рекреанта у лісі за ростом заробітної плати дорівнює 1,1 крб., а за ростом національного доходу – 2,1 крб. [7, ст.122].

П.В. Васильєв запропонував розраховувати економічну оцінку рекреаційних ресурсів лісу за сумою прибутку (чистого доходу) [7, ст.122]. Цей підхід досить широко розповсюджений в англосаксонських країнах.

Спеціалісти центрального економіко-математичного інституту пропонують оцінювати рекреаційні ресурси лісу величиною диференційної ренти, яка є часткою прибутку туристичної галузі [7, ст.122]. Недолік цієї оцінки полягає у тому, що туристична галузь на даний час обслуговує далеко не всіх рекреантів.

Окремі економісти економічну оцінку рекреаційних ресурсів лісу розраховують на основі вартісної оцінки лісосировинних ресурсів грибів, ягід, плодів, мисливських тварин [7, ст.121].

Дж. фон Нейман і його послідовники запропонували розраховувати економічну оцінку рекреаційних ресурсів лісу за граничною корисністю. Гранична корисність, у даному випадку, визначається сумарними затратами на утримання різних категорій рекреантів [1, ст.50].

В економічній літературі відомий метод економічної оцінки рекреаційних ресурсів на основі упущеної вигоди. Суть цього методу полягає у тому, що рекреаційні ресурси лісу оцінюються економічними витратами у результаті використання лісів для оздоровлення.

Даний метод, на нашу думку, є найбільш доцільним для розрахунку плати за використання рекреаційних ресурсів лісу. На основі цього методу нами розроблена методика розрахунку річних платежів за рекреаційні ресурси лісу [2]. Запропонована нами методика передбачає відшкодування лісгосподарським підприємствам усіх витрат, пов'язаних з використанням лісів для відпочинку.

Література

1. Антоновский М.Я., Семенов С.М. Математические методы экологического прогнозирования. – М.: Знание, 1978. – 64с.
2. Дідик Я.М. Плата за використання рекреаційних ресурсів лісу.// Український ліс.- 1992.- № 1. – С.44-46.
3. Лемешев М.Я., Щербина О.А. Оптимизация рекреационной деятельности. – М.: Экономика, 1986. – 160 с.
4. Нижник М.С. Лес и отдых. – К.: Наукова думка, 1989. – 117 с.
5. Нудельман М.С. Социально-экономические проблемы рекреационного природопользования. – К.: Наукова думка, 1987. – 130 с.
6. Рекреационные системы / М.Бочваров, М.Воденская, Н.Мироненко. – М.: МГУ, 1986. – 134 с.
7. Тарасов А.И. Рекреационное лесопользование. – М.: Агропромиздат, – 1989. – 176 с.
8. Струмилин С.Г. О цене даровых благ природы.// Вопросы экономики. – 1967. – № 8.

ОЦІНКА МОЖЛИВОСТЕЙ ДЛЯ РОЗШИРЕННЯ ЗАСТОСУВАННЯ СИСТЕМ БЕЗПЕРЕРВНОГО ЛІСУ В УКРАЇНІ

З майже 10 млн. га лісів України половина є штучними за походженням, ще більша частина – одновіковими і чистими за складом. Площі штучних лісів продовжують зростати внаслідок незадовільного природного поновлення і збільшення антропогенного тиску на ліси. Деградація, зниження стійкості лісів, їх біорізноманіття зумовлює необхідність розширеного застосування складних способів рубки та використання систем безперервного лісу. Впровадження несучільних способів рубок можливе і необхідно, у першу чергу, у гірських регіонах у ялинових і буково-смереково-ялинових лісах Карпат, а також у частині сосняків Полісся, що ростуть на відносно багатих ґрунтах. Для впровадження виконання складних способів рубок необхідна переорієнтація лісової політики, розробка технологій робіт для різних лісових регіонів, методів оцінки і моделювання різновікових лісів.

Sergiy Zibtsev – Forestry and Landscape Architecture Institute

Evolution the opportunities for an implementation of continuous cover forestry in Ukraine

About half of 10 mln. ha of Ukrainian forests are of artificial origin and even greater part of forests is even-aged and pure by composition. Insufficient natural regeneration and anthropogenic factors influence are the reasons of planted forest territories increase. Degradation, deterioration of forests resistance, decrease of biodiversity cause the necessity of spreading the environmentally friendly and economically efficient selection forestry system. Nowadays in Ukraine there introduced some examples of valid selection forestry and the share of uneven-aged forests is insignificant.

Selection forestry is impossible in the regions with unfavourable climate conditions, intensive air pollution and in recreation territories (eastern part of Lesostep (forest-steppe), Steppe area). Selection forestry is essential in mountainous regions: in spruce and beech-fir-spruce forests of Carpathians and in that part of Pollesya region, where forests grow on rich soils.

Introducing of selective cutting demands reorientation of forestry policy, development of new technologies, evaluation methods and methods of uneven-aged forests modelling, looking for new sources of investment. In the report there presented a background of some silviculture technologies, which could be applied for the transformation of above-mentioned forestry to selection forests.

В останні два-три десятиріччя спостерігається еволюція поглядів на роль лісів у суспільно-економічній системі, що веде до формування нових критеріїв користування лісами. Серед важливих чинників такої еволюції необхідно назвати ідею переходу до стійкого розвитку, задекларовану в Ріо-де-Жанейро в 1992 р. і розвинуту на декількох наступних міжнародних форумах, глобалізацію економічних процесів та екологічних проблем, загрозу потепління клімату тощо. У цьому контексті, збереження та відтворення лісів розглядається не тільки як чинник відтворення економічно вагомого джерела цінних деревних та недеревних продуктів природного походження на національному рівні, але й як необхідна умова збереження біорізноманіття та можливий ефективний засіб протидії парниковому ефекту на глобальному рівні. На сьогоднішній день соціальна роль лісів, також є предметом активної дискусії та наукових досліджень в економічно розвинутих країнах. Одним з результатів згаданих вище процесів є формування стратегічної мети господарювання у лісах, як екологічно безпечного, економічно ефективного та соціально збалансованого. Важливим чинником впровадження такого підходу у дійсність є добровільна сертифікація лісів.

Географічне та політичне положення України, як, до певної міри, учасника процесу Європейської та світової інтеграції, вимагає оновлення концепції взаємовідносин суспільства та лісу, та впровадження відповідних методів лісокористування. Проаналізуємо стан лісів України та методів лісокористування з точки зору їх відповідності згаданим вище сучасним вимогам.

Необхідно зазначити, що на сьогоднішній день не існує (принаймні, не опубліковано) єдиної, регіонально обґрунтованої концепції управління лісовими ресурсами в умовах перехідної та ринкової економіки, яка б була зрозумілою на рівні, наприклад, лісового підприємства і користувалась підтримкою представників всіх зацікавлених сторін – лісогосподарського виробництва, органів управління лісовим господарством, лісових науково-дослідних та освітянських установ, населення, що проживає у лісових районах та споживає продукти лісу, громадянського суспільства. На сьогоднішній день, через відсутність загальнонаціональної, регіонально обґрунтованої концепції та пріоритетів ведення господарства, необхідність, наприклад, збереження біорізноманіття ще не враховується під час планування або безпосередньо проведення лісогосподарських заходів на виробництві. Тому на регіональному рівні важливою задачею, на наш погляд, є вибір певного співвідношення цих критеріїв – з точки зору того, який з них повинен бути пріоритетним, що і повинно закладатись в основу розробки стратегії розвитку лісових ресурсів у регіоні, реалізовуватись шляхом цілеспрямованих лісогосподарських заходів.

Розглянемо проблему біорізноманіття у лісах у зв'язку з сучасним станом лісів. Одним з найбільш вагомих індикаторів збереження біорізноманіття лісових екосистем, стійкості їх до чинників зовнішнього середовища є частка площ, на яких функціонують корінні лісові екосистеми, що характеризуються природним походженням, змішаним складом, складною, нерівномірною вертикально-горизонтальною структурою та наявністю в одному деревостані декількох вікових поколінь. Останнє важливо з точки зору безперервного природного відтворення цих лісів.

Відношення лісівничого загалу України до походження лісів визначається тим, що штучне лісорозведення є гордістю та характерною відзнакою українського лісового господарства. Розвиток лісового господарства України тісно пов'язаний з важкою історією країни за останні 150 років, протягом яких було знищено значну частку лісових ресурсів. В 60-80 р. відбувалось поступове відновлення частку лісів, переважно шляхом штучного лісорозведення. Широко відомий вислів "кожний другий гектар лісу на Україні рукотворний" вичерпно характеризує ситуацію з частка штучних насаджень. Серед вкритих лісом земель, що знаходяться у користуванні Держкомлісгоспу, часткою штучних становить 49,9 %. Серед насаджень віком до 50 років, штучні насадження переважають частку природних навіть у регіоні Карпат, де характерно інтенсивне природне поновлення головних лісоутворюючих порід. При цьому широко відомі проблеми, пов'язані як із складністю та витратністю процесу створення культур, так і з низькою стійкістю насаджень штучного походження до негативних факторів середовища, які зараз набувають загрозливих масштабів [1]. Головним недоліком штучних насаджень, як екологічних систем, можна вважати низький рівень їх біорізноманіття, низьку стійкість та неможливість стійкого функціонування їх та подальшого відтворення без втручання людини.

На сьогоднішній день, з нашої точки зору, важливо, щоб та постановка питання, яка сформована ще у радянській науковій та нормативній літературі вже більше 20 років тому, а саме – "штучне лісовідновлення повинно застосовуватись, переважно у таких типах лісорослинних умов, де неможливе природне відтворення корінних лісів", стала реальністю лісогосподарської практики. Судячи з сьогоdnішнього становища в Україні, природне поновлення неможливе на 90-95 % лісових земель. Але це не так. Проблема полягає не тільки у відсутності або недосконалості відповідного науково-методичного забезпечення природного відтворення лісів, а й у недостатньому акцентуванні на цьому з боку органів управління, а також в існуючій економічній системі, яка не залишає багато варіантів вибору для державних лісових підприємств.

В подальшому проблема, можливо, повинна ставитись дещо в іншому аспекті. Зокрема, недоцільно розділяти на окремі сфери діяльності головне користування лісом та лісокультурні заходи. У таких лісових регіонах України, як Карпати та Полісся, визначальним для ведення господарства у конкретному деревостані (на базі якого можуть плануватись конкретні лісогосподарські заходи), може бути вибір типу лісівничої системи, яка включає способи вирощування (в сенсі формування) та видалення (рубку) дерев, що забезпечує поступову або безперервну заміну старого покоління лісу новим (без знищення усіх інших компонентів лісового біоценозу). Як приклад, можна навести ведення господарства в ялиново-ялищево-букових лісах Баден-Вюртембергу (Німеччина), де вже близько 10 років штучне лісовідновлення не застосовується взагалі. При цьому, ми впевнені, що досвід штучного створення лісів, отриманий завдяки відданій праці декількох поколінь лісівників України, є зараз, і буде у подальшому мати важливе значення для лісовідтворення та лісорозведення у важких лісорослинних умовах, широко розповсюджених в Україні.

Щодо можливості застосовувати сьогодні різні лісівничі системи необхідно зазначити, що нормативна база лісового господарства, і зокрема "Правила рубок головного користування у лісах України" на сьогоднішній день дозволяють широко застосовувати у практиці декілька лісівничих систем, зокрема різні види вибірових та поступових рубок, які дозволяють проводити безперервне лісокористування на ділянці, без виводу її у непокриту лісом землю. Аналогічні системи (Plenterwald, Continuous Cover Forestry) широко та успішно застосовуються більше, ніж 100 років у таких країнах Центральної Європи, як Німеччина, Швейцарія, Австрія, Франція, Словенія тощо. Певний досвід є й у вітчизняному лісівництві (Алексеев, 1927, Вороб'єв, 1953, Погребняк, 1959, Мегалинский, 1968), що може бути основою для розширення застосування цих методів у лісовому господарстві.

Протягом останніх 50-70 років в Україні більша частина головних порід відтворювалася штучним культивуванням на лісосіках, після суцільних рубок. Це було зумовлено, з одного боку, технологічною спрощеністю вирощування такого, наприклад піонерного виду як сосна, її стійкістю до несприятливих умов на відкритих просторах суцільних вирубок, а з іншого боку – складностями при використанні її природного поновлення. Відсутність попереднього природного поновлення і зміна порід на малоцінні у результаті головних рубок змушує лісогосподарські підприємства створювати штучні ліси, які значно бідніше за показники біорізноманіття, а відтак і менш стійкі до впливу потенційних негативних чинників. Виникнення менш продуктивних, спрощених за структурою насаджень при-

зводить до того, що ліс перестає існувати як саморегулююча природна система, що підтримує динамічну рівновагу і біологічну розмаїтість ландшафту. На жаль, на сьогоднішній день, навіть у Карпатському регіоні, де природно-кліматичні умови та породний склад дозволяють застосовувати вибіркове господарство, як найкращий компроміс між екологічними та економічними вимогами, 72 % площі річної лісосіки головного користування у лісах Держкомлісгоспу вирубується суцільно-лісосічним способом, при застосуванні технологій, що не відповідають екологічним вимогам [2].

Останнім часом погіршення екологічного стану лісів, а також нерегулярність і зниження бюджетного фінансування лісгосподарських і лісокультурних заходів змушує лісгосподарські підприємства знову повернутися до використання природного поновлення при лісовідтворенні. При цьому широкий практичний досвід у цьому питанні поки що відсутній.

Основні причини невдач при спробах проведення поступових рубок стосяються, головним чином, технологічних аспектів, зокрема у сосняках це несвоєчасне проведення заходів щодо сприяння природному поновленню, і як наслідок задерніння ґрунту трав'янистою рослинністю на третій рік після рубки, що призводить до придушення поновлення. Часто не враховується сезон рубки, який може суттєво впливати на кількість підросту, не враховуються врожайність насіння, технології лісозаготівель не забезпечують збереження наявного підросту. Необмежений випас худоби, або дикі тварини також є розповсюдженим чинником знищення поновлення.

В той же час, основні перешкоди до переходу і використання систем безперервного лісу на Україні, з нашої точки зору, пов'язані не з технічною або методичною стороною справи, а з відсутністю економічного або адміністративного підґрунтя. Зокрема, відсутні переконливі для працівників лісових підприємств докази економічності несущільних рубок порівняно зі суцільно лісосічними. Суцільно лісосічні є традиційними для України, і на думку більшості працівників лісових підприємств є кращими як з економічної, так і технологічної точок зору. Не останнє значення мають також відсутність достатньої кількості кваліфікованих кадрів для планування і проведення несущільних рубок, складні умови для механізації технологій і відсутність сучасних спеціалізованих машин (харвестери, форвардери).

Враховуючи важливу роль життєздатного природного поновлення під наметом лісу для застосування несущільних способів рубок, ми зробили оцінки його наявності у найбільш типових підприємствах у головних лісових регіонах – Карпатах, Поліссі та Лісостепу. Як базові підприємства використовувались Воловецький, Делятинський, Сколівський, Бучачський, Тетерівський, Сарненський, Холминський, Тростянецький, Миргородський, Смелянський лісгоспи. Для аналізу були використані дані електронної таксаційної повидільної бази даних "Лісовий фонд України" підприємства Укрдержліспроект.

Згідно з офіційними даними Держкомстатистики України, частка площ з наявним природним поновленням не досягає 0,5 % вкритих лісом земель України (рис.1), при тому, що спостерігається позитивна динаміка цього показника за останні роки.

Більш обнадійливі результати дають відомості повидільної таксації лісових насаджень. Наш аналіз показує, що в Україні найбільші площі лісів з наявним

природним поновленням розташовані в Карпатському регіоні. У Закарпатті та Чернівецькій області поновлення ялини, ялиці та бука присутнє на 93-94 % лісових земель регіону. У Поліському регіоні частка площ з поновленням суттєво варіює. Найвищий показник серед лісгоспів, що аналізувались – 77 % виділів з природним поновленням встановлено в Баранівському ДЛГ. Набагато менші значення в інших досліджених лісгоспах Полісся: 40 % – Сарненський, 30 % – Тетерівський, 21 % – Холминський. У лісостеповій зоні площа виділів з природним поновленням зменшується з заходу на схід: від 31-33 % у правобережному до 3-5 % у лівобережному лісостепу. Таким чином, частка площ з лісами природного поновлення потенційно може бути значно збільшена при умові раціонального використання тих можливостей, які надаються природою.

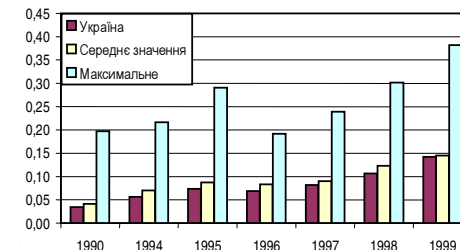

Рис. 1. Багаторічна динаміка площі природного поновлення в Україні (за даними Держкомстату України)

Важливою умовою стійкості лісів до негативних чинників різного генезису є неоднорідність вікової та просторової структури та складу лісових фітоценозів. У вітчизняній лісівничій літературі практично відсутні оцінки лісів з цієї точки зору. Виключенням є оцінка площ та запасів насаджень з наявним другим віковим поколінням у регіоні Карпат, зроблена М. Поляковим та О. Поляковим (2000). Автори зазначають, що найбільша площа лісів з другим віковим поколінням зафіксована у букових лісах (8,3 % від площі лісів цієї породи у лісах Карпатських областей), в ялинниках – 3,0 %, дібровах – 1,4 %, ялицевих – 0,5 %. Запас деревини другого вікового покоління змінюється від 85 м³/га – для бука до 66 м³/га для ялиці. Для порівняння, можна зазначити, що в Чорному лісі, Німеччина (Black forest, Baden Wurttemberg), який характеризується близькими природнокліматичними та лісівничими умовами, частка різновікових насаджень складає 45 % [4]. В Поліссі та Лісостепу, внаслідок багаторічного переважання штучного лісовідновлення та суцільно лісосічних способів рубок, доля різновікових насаджень не перевищує 0,5 % лісової площі підприємства (табл. 1).

Наведені дані свідчать, що на даному етапі розвитку є необхідність у частковому перегляді існуючої концепції створення лісів та методів ведення у них господарства, як на національному, так і на регіональному рівнях, пошуку еталонних за складом і структурою лісів з урахуванням цільового напрямку їх вирощування.

Важливим напрямком розвитку лісового господарства у найближчі роки може бути спеціальна реконструкція частини штучних насаджень з метою наближення їх до природних. Для цього необхідно розробити технології формування природного поновлення у штучних лісах, технології переводу простого за формою деревостану у складний, що характеризується різновіковими поколіннями,

багато ярусністю, безперервністю функціонування у поєднанні з економічно ефективним користуванням.

Табл. 1. Питома вага різновікових лісів у лісовому фонді у різних природнокліматичних зонах

Зона	Область	ДЛГ	Порода	Площа різновікових лісів	
				га	%
Полісся	Київська	Тетерівський	Вл/О/Б	1506,1	0,5
	Чернігівська	Холминський	С	77,8	0,2
	Рівенська	Сарненський	С	49,0	0,1
	Житомирська	Баранівський	С	20,2	0,1
Карпати	Львівська	Сколівський	Я/Ял/Б	761,8	2,4
	Закарпатська	Делятинський	Я, Бк	422,4	0,8
	Чернівецька	Сторожинецький	Ял	29,7	0,1
	Закарпатська	Воловецький	Ял	1,3	0,2
Лісостеп	Сумська	Тростянецький	Д	96,4	0,5
	Тернопільська	Бучачський	Д	46,9	0,2
	Полтавська	Миргородський	С	7,3	0,1

Література

1. Цилорик А.В., Мозолевський А.Г. Актуальні проблеми лісозахисту в Україні// Науковий вісник НАУ. – Вип. 25. – 2000. – С. 303-307
2. Zibitsev S. Sabadyr A. Peculiarities of wood harvesting with cable systems in Ukrainian part of Carpathians// Proceedings of Joint FAO/ECE/ILO Workshop on New Trends in Wood Harvesting with Cable Systems for Sustainable Forest Management in the Mountains, Ossiach, Austria, 18 – 24 June 2001.
3. Поляков М.О., Поляков О.В. До вивчення потенціалу лісових ресурсів регіону// Науковий вісник НАУ. – № 27. – 2000. – С. 32-39
4. Forest District Todtmoos// In Congress Tour, Uneven-aged Silviculture, Zurich, Switzerland, 24-26.09. 2001. – P.5

УДК 502.35:330.15

Доц. В.О. Крамарець⁸, М.І. Коханець, В.І. Бандерич,
В.П. Приндак⁹

ОСНОВНІ НАПРЯМИ ФОРМУВАННЯ МЕНЕДЖМЕНТ-ПЛАНУ НАЦІОНАЛЬНОГО ПРИРОДНОГО ПАРКУ "СКОЛІВСЬКІ БЕСКИДИ"

Подана інформація про особливості території та намічено основні напрями формування менеджмент-плану функціонування НПП "Сколівські Бескиди".

Doc. V. Kramarec, M. Kohanec, V. Banderych, V. Pryndak

Basis approaches of national natural park "Skolivsky Beskydy" management plan forming

There is presented information about territorial peculiarities and main approaches of Management Plan of National Natural Park functioning are defined

НПП "Сколівські Бескиди" створено за Указом Президента України 11 лютого 1999 р. Загальна площа НПП 35684 га, у тому числі 24702 га, що надані парку у постійне користування і 10982 га, що включені до його складу без вилу-

⁸ УкрДЛТУ, м. Львів

⁹ Відповідно директор, гол. лісничий та м.н.с. НПП "Сколівські Бескиди", м. Сколе

чення у землекористувачів. НПП знаходиться у підпорядкуванні Державного комітету лісового господарства України і входить до складу державного лісгосподарського об'єднання "Львівліс".

За попередніми даними, флора парку містить близько 700 видів судинних рослин, серед яких кілька десятків рідкісних, занесених у Червону книгу України. У складі лісової рослинності парку збереглися типові для регіону Бескидів, корінні чисті й мішані букові та ялицеві ліси. Дуже рідко трапляються природні смерекові фітоценози, сформовані аборигенною формою смереки з гостролузкатишишками. Значні площі займають похідні смеречники, які, починаючи з кінця XIX ст., створювалися на місці знищених корінних деревостанів. У цих фітоценозах замість аборигенної гостролузкатої форми смереки переважають інтродуковані туполузкати некарпатські різновиди. На території національного парку є культури ялиці, які створювалися в Бескидах у минулому столітті. Фрагментами збереглися 150-200-річні букові фітоценози пралісового типу (Майданське, Підгородцівське та інші лісництва).

На території парку трапляються й рідкісні для Карпат деревні фітоценози, зокрема, яличники з переважанням у трав'яному вкритті папороті листовика сколопендрового *Phyllitis scolopendrium* (L.) Newm., букові ліси з покривом із лунарії оживаючої *Lunaria rediviva* L. та цибулі ведмежої *Allium ursinum* L., явірники з покривом із скополії карніолійської *Scopolia carniolica* Jacq., чорновільшники, угруповання з перевагою горобини звичайної, грабово-буково-ялицеві деревостани, похідні чисті грабники з майже непрохідним ярусом чагарників, в якому переважає агрус відхилений *Grossularia reclinata* (L.) Mill. та з пануванням листовика сколопендрового у трав'яному покриві.

До рідкісних для території НПП належать болотні угруповання, зокрема, низькогірське глибоке сфагнове торфовище з рідкісними для Карпат видами рослин – осокою багровою *Carex limosa* L., росичкою круглолистою *Drosera rotundifolia* L., журавлиною болотною *Oxycoccus palustris* Pers., угрупованням очеретянки звичайної *Phalaroides arundinacea* (L.) Rausch., очерету звичайного *Phragmites australis* (Cav.) Trin. ex Steud., бобівника трилистого *Menyanthes trifoliata* L.

За матеріалами лісового кадастру, складеного Львівською лісовпорядкувальною експедицією, вкриті лісом землі становлять 88,4 % від загальної площі земель, переданих національному природному парку у постійне користування, близько 40 % лісових насаджень – лісові культури. Незімкнуті культури займають близько 5 % площі. Нелісові землі у парку (переважно сінокоси та пасовища) становлять близько 4 % території. Із загальної площі земель, переданих у постійне користування парку, 63,5 % раніше відносились до лісів першої групи, а 36,5 % – до другої групи.

Найбільші площі у парку займають хвойні породи (55,6 %). Серед них переважають смерека та ялиця біла, насадження яких займають відповідно 72,6 та 26,3 % від площі всіх хвойних деревостанів. Незначні площі займають сосняки та модрильники штучного походження.

Лісостани твердолистяних порід на території НПП займають 43,4 % від покритих лісом земель. Переважають насадження бука – 98,3 % від площі насаджень твердолистяних порід. Дубняки, явірники та насадження ясеня звичайного представлені невеликими масивами.